2) Καταδικάζει τήν προσφεύγουσα στά δικαστικά ἔξοδα, συμπεριλαμβανομένων καί τῶν ἐξόδων στά ὁποῖα ὑπεβλήθη ἡ παρεμβαίνουσα.

Due Χλωρός Grévisse

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβούργο στίς 30 Σεπτεμβρίου 1982.

Ὁ γραμματεύς
κ. ἀ. α.

J. A. Pompe

Βοηθός γραμματεύς

Ὁ πρόεδρος τοῦ δευτέρου τμήματος

O. Due

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 23 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1982 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Ἡ ὑπόθεση, μέ τήν ὁποία θά ἀσχοληθῶ τώρα, ἀφορᾶ ἐπίσης τήν ἰσογλυκόζη.

Τό ἀντικείμενο τῆς διαφορᾶς ἐν προκειμένω εἶναι ὁ κανονισμός 1785/81, τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1981 (ΕΕ 1981, ἀριθ. L 177, σ. 4), περί κοινῆς ὀργανώσεως ἀγορᾶς στόν τομέα τῆς ζάχαρης, ὁ ὁποῖος ἐτέθη σέ ἰσχύ τήν 1η Ἰουλίου 1981.

Ὁ κανονισμός διέπει τόσο τήν ζάχαρη ὅσο καί τήν ἰσογλυκόζη (ἄρθρο 1) καί περιλαμβάνει, ἰδίως στό ἄρθρο 24 καί ἑπόμενα, σύστημα ποσοστώσεων καί διατάξεις πού ἀφοροῦν τήν συνεισφορά ἐπί τῆς παραγωγῆς γιά τίς περιόδους ἐμπορίας 1981/82 ἕως 1985/86.

Ἡ ἐπιχείρηση Roquette Frères, πού ἤσκησε καί τήν προσφυγή στήν ὑπόθεση 110/81 καί μέ τήν ὁποία ὑπεστήριξε ὅτι ἡ θέσπιση τῆς συνεισφορᾶς ἐπί τῆς ἰσογλυκόζης μέ τόν κανονισμό 387/81 (ΕΕ 1981, L 44, σ. 1) ἦταν παράνομη ἐπειδή τό Συμβούλιο δέν εἶχε τήν ἐξουσία νά δημιουργήσει ἴδιο πόρο τῆς φύσεως αὐτῆς, ἰσχυρίζεται ὅτι τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά τόν κανονισμό 1785/81 καί τό σύστημα συνεισφορῶν πού ἐφαρμόζεται γιά τήν ἰσογλυκόζη, τό ὁποῖο περιλαμβάνεται στόν κανονισμό.

Ἑπομένως, ἡ ἐπιχείρηση ἔφερε τό ζήτημα ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου καί ζητεῖ νά ἀναγνωρισθεῖ ὅτι ὁ κανονισμός 1785/81 εἶναι ἄκυρος, τουλάχιστον κατά τό μέτρο πού οἱ διατάξεις του ἀφοροῦν τήν προσφεύγουσα. Βάσει τῶν εἰσαγωγικῶν παρατηρήσεων πού περιέχονται στήν προσφυγή, πρέπει νά θεωρηθεῖ ὅτι ἡ προσφεύγουσα ζητεῖ νά ἀναγνωρισθεῖ ἡ ἀκυρότης τῶν ἄρθρων 24 καί 28, κατά τό μέτρο πού τά ἄρθρα αὐτά περιλαμβάνουν ἕνα σύστημα ποσοστώσεων καί συνεισφορῶν γιά τήν ἰσογλυκόζη.

1 — Μετάφραση ἀπό τά γερμανικά.

Τό Συμβούλιο, καθ' οὗ ἡ προσφυγή, τό ὁποῖο καί στήν ὑπόθεση αὐτή ὑποστηρίζεται ἀπό τήν Ἐπιτροπή, θεωρεῖ τήν προσφυγή ἀπαράδεκτη· περαιτέρω ὑπογραμμίζει ὅτι, ἐν πάση περιπτώσει, ἡ προσφυγή εἶναι ἀβάσιμη.

Οἱ ἀπόψεις μου ἐπί τῆς προσφυγῆς αὐτῆς εἶναι οἱ ἑξῆς:

I — Ἐπί τοῦ παραδεκτοῦ

Τά κοινοτικά ὄργανα θέτουν, στήν ὑπόθεση αὐτή, τό ζήτημα τοῦ παραδεκτοῦ τῆς προσφυγῆς γιά δύο κυρίως λόγους. Θεωροῦν ὅτι οἱ ἀμφισβητούμενες διατάξεις δέν ἀφοροῦν ἄμεσα τήν προσφεύγουσα· ἐπιπροσθέτως, ἰσχυρίζονται ὅτι δέν ἔχει ἐπαρκές ἔννομο συμφέρον νά προβάλλει τόν μοναδικό της ἰσχυρισμό, δηλαδή ὅτι ἡ θέσπιση ἀπό τίς Κοινότητες ἰδίων πόρων ὑπό μορφή συνεισφορῶν ἐπί τῆς παραγωγῆς ἰσογλυκόζης ἦταν παράνομη. Ὑποστηρίζεται ἐπίσης ὅτι οἱ ἀμφισβητούμενες διατάξεις εἶναι σαφῶς νομοθετικῆς φύσεως, ὥστε εἶναι ἀδύνατο, γιά μιά ἰδιωτική ἐπιχείρηση, νά τίς ἀμφισβητήσει δυνάμει τοῦ ἄρθρου 173 τῆς συνθήκης ΕΟΚ.

1. Θά ἤθελα, πρῶτον, νά ἐξετάσω τό τελευταῖο ἀναφερόμενο σημεῖο, τό ὁποῖο, κατά τήν ἄποψή μου, ἔχει μεγάλη σημασία. Κατ' αὐτόν τόν τρόπο, δέν χρειάζεται νά καταφύγω στό γεγονός ὅτι ὁ ἐν λόγω κανονισμός 1785/81 περιλαμβάνει ἕνα πλῆρες σύστημα διατάξεων γιά τόν τομέα τῆς ζάχαρης ὑπό τήν εὐρύτερη ἔννοια, μέ ἰσχύ γιά πέντε ἔτη, τό ὁποῖο καθ' ἑαυτό ὁδηγεῖ στό συμπέρασμα ὅτι ὁ κανονισμός εἶναι *νομοθετικῆς φύσεως*. Ἀκόμη, κατά τό μέτρο πού ἀναφέρεται στήν ἰσογλυκόζη καί περιέχει διατάξεις σχετικές μέ τίς ποσοστώσεις καί τίς συνεισφορές, δέν εἶναι δυνατό νά μή συναχθεῖ τό συμπέρασμα ὅτι πρόκειται γιά μέτρο γενικῆς ἰσχύος, ὅπως καθορίζεται μέ τίς ἀποφάσεις τοῦ Δικαστηρίου ἐπί τοῦ ἄρθρου 173 τῆς συνθήκης ΕΟΚ. Εἶναι ἀληθές ὅτι δύνανται ἴσως νά ἐγερθοῦν ἀμφιβολίες ὡς πρός τήν νομοθετική φύση τῶν διατάξεων αὐτῶν ἐπειδή, ἐπί τοῦ παρόντος, μόνο ἕνας σχετικά μικρός ἀριθμός παραγωγῶν ἰσογλυκόζης ἐπηρεάζεται, πιθανόν ὀλιγότερες ἀπό δέκα ἐπιχειρήσεις σέ ὁλόκληρη τήν Κοινότητα. Ὁπωσδήποτε, αὐτό δέν δύναται νά εἶναι τό ἀποφασιστικό σημεῖο. Ὁ καθοριστικός παράγων εἶναι κατά πόσον δύναται νά ὑποστηριχθεῖ ὅτι ὁ ἀριθμός τῶν ἐνδιαφερομένων θά παραμείνει ἀμετάβλητος. Πάντως, αὐτό δέν δύναται νά προβλεφθεῖ μέ βεβαιότητα. Στήν πραγματικότητα, εἶναι ἀδύνατο νά ἀποκλεισθοῦν ὁρισμένες μεταβολές εἴτε μέ τήν ἐξαφάνιση ὁρισμένων ἐπιχειρήσεων εἴτε μέ τήν ἵδρυση νέων, ἀκόμη καί ἄν αὐτό φαίνεται ἀπίθανο. Τελικά, ὁ κανονισμός, προκειμένου ἀκριβῶς νά ἐξετάσω τό σημεῖο αὐτό, περιλαμβάνει διατάξεις στίς ὁποῖες θά ἐπανέλθω ἀργότερα.

Κατά τήν ἄποψή μου — ἀκόμη καί κατά τό μέτρο πού ἀφορᾶ μόνο τίς διατάξεις πού ἐφαρμόζονται στίς ποσοστώσεις καί στίς συνεισφορές ἐπί τῆς ἰσογλυκόζης — πρόκειται γιά γνήσιο κανονισμό, δηλαδή νομοθετικό μέτρο, τό ὁποῖο ἔχει ἐφαρμογή ἐπί ἀπροσδιορίστου ἀριθμοῦ προσώπων. Πάντως, ἐφ' ὅσον κατά τήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου, γιά νά προσδιορισθεῖ ἄν ἕνα πρόσωπο θίγεται ἄμεσα, δέν ἀρκεῖ ὅτι ἡ κατηγορία προσώπων γιά τά ὁποῖα πρόκειται δύναται νά ἐξακριβωθεῖ κατά τήν θέση σέ ἰσχύ τῶν κανόνων αὐτῶν, ἡ νομοθετική φύση τοῦ ἀμφισβητουμένου μέτρου εἶναι καθ' ἑαυτή ἀρκετή γιά νά ἀποκλείσει τή δυνατότητα διαπιστώσεως ὅτι ἡ Roquette Frères δικαιοῦται νά ἀσκήσει προσφυγή.

2. Ὑφίστανται ἐπίσης σοβαρές ἀντιρρήσεις ἐπί τοῦ παραδεκτοῦ τῆς προσφυγῆς, καθ' ὅσον, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 173 τῆς συνθήκης ΕΟΚ, τό ἀμφισβητούμενο μέτρο πρέπει νά ἀφορᾶ ἄμεσα φυσικά ἤ νομικά πρόσωπα ἰδιωτικοῦ δικαίου.

Σχετικῶς, τό καθοριστικό στοιχεῖο εἶναι ὅτι οἱ ποσοστώσεις ἐπί τῆς παραγωγῆς, οἱ ὁποῖες ἔχουν σημασία ἐν συνδυασμῷ μέ τήν ποσότητα παραγωγῆς καί, κατ' αὐτό τόν τρόπο, γιά τίς διατάξεις περί τῶν συνεισφορῶν πού θεσπίζονται μέ τό ἄρθρο

28, δέν ἔχουν μονίμως καθορισθεῖ γιά τίς ἐπί μέρους ἐπιχειρήσεις στόν ἴδιο κανονισμό, ὅπως συνέβαινε βάσει τῶν προγενεστέρων διατάξεων, ὅπως στόν κανονισμό 387/81, ὅπου οἱ βασικές ποσοστώσεις πού ἐφαρμόζοντο γιά κάθε ἐπιχείρηση, εἶχαν καθορισθεῖ στό παράρτημα τοῦ ἰδίου κανονισμοῦ.

Τό ἄρθρο 24 τοῦ κανονισμοῦ 1785/81 καθορίζει πράγματι βασικές ποσότητες Α καί βασικές ποσότητες Β γιά τήν ἰσογλυκόζη *ἀναλόγως τῶν χωρῶν* καί ὁρίζει ὅτι τά κράτη μέλη παρέχουν μία ποσόστωση Α καί μία ποσόστωση Β σέ κάθε ἐπιχείρηση ἐγκατεστημένη στό ἔδαφός τους, εἴτε ἔλαβε, κατά τήν περίοδο ἀπό 1ης Ἰουλίου 1980 μέχρι 30ῆς Ἰουνίου 1981, μία βασική ποσόστωση, ὅπως ὁρίζεται στόν κανονισμό 1111/77 (ΕΕ, εἰδ. ἔκδ. 03/018, σ. 86), εἴτε, ὅσον ἀφορᾶ τήν Ἑλλάδα, παρήγαγε ἰσογλυκόζη κατά τήν περίοδο αὐτή.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ βασική ποσόστωση Α πού ὁρίζεται γιά τήν Γαλλία εἶναι ἴση μέ τήν βασική ποσόστωση τοῦ μοναδικοῦ παραγωγοῦ ἰσογλυκόζης στήν Γαλλία, δηλαδή τῆς προσφευγούσης. Εἶναι ἐπίσης ἀλήθεια ὅτι τό ἄρθρο 24, παράγραφος 3, ὁρίζει ρητῶς ὅτι:

«Ἡ ποσόστωση Α κάθε ... βιομηχανίας ἰσογλυκόζης εἶναι ἴση μέ τή βασική ποσόστωση πού τῆς χορηγήθηκε γιά τήν περίοδο ἀπό τήν 1η Ἰουλίου 1980 ἕως τίς 30 Ἰουνίου 1981.»

καί ὅτι τό ἄρθρο 24, παράγραφος 5, ὁρίζει ὅτι:

«Ἡ ποσόστωση Β κάθε ἐπιχειρήσεως παραγωγοῦ ἰσογλυκόζης εἶναι ἴση πρός τό 23,55 % τῆς ποσοστώσεώς της Α ὁριζομένης, σύμφωνα μέ τήν παράγραφο 3, πρῶτο ἤ τρίτο ἐδάφιο, κατά περίπτωση.»

Πάντως, τό ἀποφασιστικό στοιχεῖο συνίσταται στό ὅτι τό ἄρθρο 25, παράγραφος 2, προβλέπει ὅτι:

«Τά κράτη μέλη δύνανται νά μειώνουν τήν ποσόστωση Α καί τήν ποσόστωση Β κάθε ... βιομηχανίας ἰσογλυκόζης ἐγκατεστημένης στήν ἐπικράτειά τους κατά μία συνολική ποσότητα πού δέν ὑπερβαίνει, γιά τήν περίοδο πού προβλέπεται στό ἄρθρο 23, παράγραφος 1, τό 10 %, κατά περίπτωση, τῆς ποσοστώσεως Α ἤ ποσοστώσεως Β πού ὁρίζεται γιά κάθε μία ἀπό αὐτές σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 24.»

Οἱ ἀφαιρούμενες ποσότητες παρέχονται, τότε, ἀπό τά κράτη μέλη, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 25, παράγραφος 3, σέ μία ἤ περισσότερες ἐπιχειρήσεις πού ἔτυχαν ἤ μή ποσοστώσεως, ἐγκατεστημένες στήν ἴδια περιφέρεια (ὅπως ὁρίζεται ἀπό τό ἄρθρο 24, παράγραφος 2), ὅπου καί οἱ ἐπιχειρήσεις ἀπό τίς ὁποῖες ἀφαιροῦνται οἱ ἐν λόγω ποσότητες. Αὐτό καταδεικνύει σαφῶς ὅτι τά κράτη μέλη εἶναι τώρα ἐξουσιοδοτημένα καί ἔχουν ἐπίσης ἕνα περιθώριο διακριτικῆς ἐξουσίας στόν καθορισμό τῶν ποσοστώσεων. Ἀκόμη καί ἄν ἡ διακριτική αὐτή ἐξουσία δέν ἠσκήθη κατά τήν περίοδο ἐμπορίας, κατά τήν ὁποία ἠσκήθη ἡ προσφυγή καί εἶναι ἴσως πιθανό ὅτι δέν θά ἀσκηθεῖ στό προβλεπτό μέλλον (πρέπει νά ὑπομνησθεῖ, πάντως, ὅτι οἱ διατάξεις αὐτές ἰσχύουν γιά πέντε ἔτη), δέν δύναται νά ὑποστηριχθεῖ ὅτι οἱ ποσοστώσεις παραγωγῆς καθορίσθησαν *ἄμεσα* στόν κανονισμό, καί ὅτι ὁπωσδήποτε, κατά τόν βαθμό αὐτόν, ἀφορᾶ ἄμεσα τήν προσφεύγουσα. Ἡ ἀπαίτηση περί ἀμέσου ἐνδιαφέροντος δέν ὑφίσταται λόγω παρεμβολῆς τῆς διακριτικῆς ἐξουσίας πρός ὄφελος τῶν κρατῶν μελῶν· μία πανομοιότυπη κατάσταση μέ αὐτήν ἀντιμετωπίσθη στίς ὑποθέσεις 103-109/78 [1], στίς ὁποῖες, ἐφ' ὅσον ἡ χορήγηση καί ἡ μεταβολή τῆς βασικῆς ποσοστώσεως ζάχαρης πού ἐφαρμόζετο γιά ὁρισμένη περιοχή ἐπαφίετο στό κράτος μέλος, ἐκρίθη ὅτι μόνο τά συναφή μέτρα πού ἐθέσπισε τό κράτος μέλος, τό ὁποῖο ἦταν ἁρμόδιο ὡς πρός τήν προσφεύγουσα ἐπιχείρηση, ἠδύναντο νά ἀφοροῦν ἄμεσα τήν ἐπιχείρηση αὐτή.

Ὁρισμένα εἰδικά ἐπιχειρήματα πού προέβαλε ἡ προσφεύγουσα δέν δύνανται, οὔτε αὐτά, νά μεταβάλουν τό συμπέρασμα αὐτό.

1 — Ἀπόφαση τῆς 18ης Ἰανουαρίου 1979 στίς συνεκδικασθεῖσες ὑποθέσεις 103-109/78, Société des Usines de Beauport κατά Συμβουλίου, Slg. 1979, σ. 17.

(ι) Ὅσον ἀφορᾶ τίς παρατηρήσεις της ὅτι παρομοία ρύθμιση — χορήγηση ποσοστώσεων στίς ἐπιχειρήσεις πού ἀρχίζουν παραγωγή — ἐφαρμόζετο ὁάσει τοῦ προηγουμένου συστήματος καί ἀκόμη ἀνεγνωρίσθη ὅτι τό σύστημα τῶν ποσοστώσεων ἀφοροῦσε ἄμεσα τίς ὑφιστάμενες ἐπιχειρήσεις παραγωγῆς, δέν εἶναι δύσκολο νά διαπιστωθεῖ μία ὁασική διαφορά μεταξύ τῶν δύο συστημάτων. Βάσει τοῦ προηγουμένως ἐφαρμοζομένου συστήματος ἐδημιουργεῖτο μία κοινοτική ἐφεδρεία ἀνερχομένη σέ 5 % τοῦ συνόλου τῶν ὁασικῶν ποσοστώσεων πού εἶχαν καθορισθεῖ γιά τίς ἤδη παράγουσες ἐπιχειρήσεις, ἡ ἐφεδρεία αὐτή ἦταν στή διάθεση τοῦ Συμβουλίου καί ὄχι τῶν κρατῶν μελῶν καί, ἐν πάση περιπτώσει, οἱ ὁασικές ποσοστώσεις γιά τίς ὑφιστάμενες ἐπιχειρήσεις παρέμενε ἀμετάβλητη. Ἐξ ἄλλου τώρα, ὁρίζεται ὅτι οἱ ποσοστώσεις γιά τίς ὑφιστάμενες ἐπιχειρήσεις δέν παραμένουν ἀμετάβλητες ἀλλά δύνανται νά μειώνονται καί ὅτι οἱ ποσότητες, οἱ ὁποῖες καθίστανται κατ' αὐτό τόν τρόπο διαθέσιμες, χρησιμοποιοῦνται γιά τόν καθορισμό ποσοστώσεων γιά ἐπιχειρήσεις πού ἀρχίζουν παραγωγή.

(ιι) Ἐξ ἴσου ἄσχετο εἶναι κατ' ἐμέ τό γεγονός, τό ὁποῖο ἀνέφερε ἡ προσφεύγουσα, ὅτι οἱ λεπτομέρειες ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ κανονισμοῦ 1785/81 δέν ἔχουν ἀκόμη θεσπισθεῖ, ὅπως ἐπίσης εἶναι τό γεγονός ὅτι τά μεταβατικά μέτρα, τά ὁποῖα ἐθέσπισε ἡ Ἐπιτροπή μέ τόν κανονισμό 3041/81, τῆς 23ης Ὀκτωβρίου 1981, (ΕΕ 1981, L 303, σ. 10) ἐθεσπίσθησαν πολύ ἀργά καί, συνεπῶς, δέν ἔφεραν ἀποτέλεσμα. Ἡ ἄποψη τῆς προσφεύγουσας ὅτι ἡ πρόταση κανονισμοῦ τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 13ης Νοεμβρίου 1981, στερεῖ οἱασδήποτε πρακτικῆς ἀποτελεσματικότητος τίς διατάξεις περί μεταφορᾶς τοῦ ἄρθρου 25 μοῦ φαίνεται ἐπίσης ἐσφαλμένη.

Ἐν σχέσει μέ τά ζητήματα αὐτά δικαιολογημένα τό Συμβούλιο τονίζει τό γεγονός ὅτι τά μέτρα ἐκτελέσεως τοῦ ἄρθρου 25, παράγραφος 2, δέν εἶναι ἀπαραίτητα. Ἐν πάση περιπτώσει, κατά τό Συμβούλιο, ἐφ' ὅσον δυνάμει τοῦ ἄρθρου 49 τοῦ κανονισμοῦ 1785/81, ὁ κανονισμός 3331/74 (ΕΕ, εἰδ. ἔκδ. 03/011, σ. 151) δέν καταργεῖται στό σύνολό του, οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ τελευταίου αὐτοῦ κανονισμοῦ πρέπει νά θεωροῦνται ὅτι ἀποτελοῦν τίς κατάλληλες διατάξεις ἐφαρμογῆς. Τό ζήτημα κατά πόσον ὁ κανονισμός 3041/81 τῆς Ἐπιτροπῆς ἐθεσπίσθη πολύ ἀργά καί ἔτσι δέν ἠδύνατο νά ἔχει ἀποτέλεσμα ἐν σχέσει μέ τήν περίοδο ἐμπορίας πού ἤδη εἶχε ἀρχίσει εἶναι ἄσχετο, διότι τό ὑπό κρίση ἐν προκειμένω ἄρθρο 25 ἰσχύει γιά περίοδο πέντε ἐτῶν.

Τό σχέδιο κανονισμοῦ τῆς Ἐπιτροπῆς, τό ὁποῖο ἀνέφερε ἡ προσφεύγουσα, εἶναι ἄσχετο, διότι ἀναφέρεται στίς διατάξεις περί μεταφορᾶς τοῦ ἄρθρου 25, παράγραφος 1, τοῦ κανονισμοῦ 1785/81, ἀλλά ὄχι στήν ἐφαρμογή τῶν λοιπῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 25.

Ἐφ' ὅσον στό ὑπό κρίση ζήτημα ἐν προκειμένω τό μόνο σημαντικό στοιχεῖο εἶναι ἡ *νομοθετική φύση* τοῦ κανονισμοῦ 1785/81 καί ὄχι ὁ ὑψηλότερος ἤ μεγαλύτερος ὁαθμός *πιθανότητος* ὅτι ἡ κατάσταση τῆς ἰσογλυκόζης ὁά μεταβληθεῖ κατά τήν περίοδο ἰσχύος τοῦ κανονισμοῦ, τό σύστημα ποσοστώσεων δέν ἀφορᾶ ἄμεσα τήν προσφεύγουσα· ὡς ἐκ τούτου, δέν δύναται νά ἀμφισβητήσει τό σύστημα συνεισφορῶν πού στηρίζεται σ' αὐτό.

3. Θά ἦταν, ἑπομένως, δυνατό νά μήν ἐξετάσω τόν τρίτο λόγο ἀπαραδέκτου τῆς προσφυγῆς. Ἀλλά καί ὁ λόγος αὐτός εἶναι ὁάσιμος.

Σχετικῶς τό Συμβούλιο ἐτόνισε ὅτι ἡ προσφεύγουσα δέν προέβαλε ἰσχυρισμούς πού νά ἀμφισβητοῦν τήν αἰτιολόγηση τῶν συνεισφορῶν ἐπί τῆς παραγωγῆς ἰσογλυκόζης ὡς μέσο ὀργανώσεως τῆς ἀγορᾶς, καί αὐτό, μολονότι ὑπεστήριξε τήν ἄποψη ὅτι τό Συμβούλιο, δυνάμει τῆς ἀποφάσεώς του τῆς

21ης Ἀπριλίου 1970, δέν ἔπρεπε νά διαθέσει τά ἔσοδα πού προέρχονται ἀπό τίς συνεισφορές ὡς κοινοτικό ἴδιο πόρο χωρίς νά ἀκολουθήσει τήν διαδικασία τοῦ ἄρθρου 201 τῆς συνθήκης ΕΟΚ. Ἄν τό ἐπιχείρημα τῆς προσφευγούσης ἦταν ὀρθό δέν θά εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τήν ἀπαλλαγή της ἀπό τήν συνεισφορά· στήν καλύτερη περίπτωση ἡ συνέπεια θά ἦταν ὅτι τά ἔσοδα δέν θά διετίθεντο γιά τόν κοινοτικό προϋπολογισμό. Ὁπωσδήποτε, ἀπό αὐτό καθίσταται σαφές ὅτι ἡ προσφεύγουσα δέν δύναται νά ἰσχυρισθεῖ ὅτι ἔχει συμφέρον πού πρέπει νά τύχει ἐννόμου προστασίας καί ὅτι ὡς ἐκ τούτου ἡ προσφυγή, μή ἐρειδομένη ἐπί οἱουδήποτε ἄλλου λόγου, πρέπει νά θεωρηθεῖ ὡς ἀπαράδεκτη καί πρός αὐτόν τόν λόγο.

Ἡ προσφεύγουσα ἀπαντᾶ στό ἐπιχείρημα αὐτό ἀναφερομένη στόν ἐπιδιωκόμενο μέ τήν συνεισφορά σκοπό, ἤτοι τήν κάλυψη τῶν ζημιῶν πού προκύπτουν ἀπό τήν χρηματοδότηση τῶν ἐξαγωγῶν τῶν πλεονασμάτων ζάχαρης. Κατά τήν προσφεύγουσα, ὁ σκοπός αὐτός δύναται νά ἐκπληρωθεῖ μόνο ἄν τά ἔσοδα ἀπό τίς συνεισφορές χρησιμοποιηθοῦν ὡς ἴδιοι πόροι ὑπό τήν ἔννοια τῆς ἀποφάσεως τῆς 21ης Ἀπριλίου 1970, ἀλλά ὄχι ἄν περιέλθουν στούς προϋπολογισμούς τῶν κρατῶν μελῶν. Ὁπωσδήποτε ἡ ὀρθή διάθεσή τους στόν προϋπολογισμό εἶναι ἀποφασιστική. Ὡς ἐκ τούτου, ἡ ἐπιβολή τῶν συνεισφορῶν δέν εἶναι ἐπιτρεπτή ἐφ' ὅσον δέν ὑφίσταται διάταξη, σύμφωνα μέ τήν διαδικασία πού προβλέπεται γιά τόν σκοπό αὐτόν, μέ τήν ὁποία ἡ Κοινότητα δύναται νά κάμει χρήση τῶν ἐσόδων ὡς ἰδίων πόρων.

Ὅσον ἀφορᾶ τό ζήτημα αὐτό, τό πρῶτο σημεῖο πού πρέπει νά σημειωθεῖ εἶναι ὅτι ὁ κανονισμός 1785/81 εἰσάγει μία σημαντική καινοτομία, κατά τό μέτρο, πού δυνάμει τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ — ὅπως προκύπτει ἀπό τήν 11η αἰτιολογική σκέψη τοῦ προοιμίου καί ἀπό τό ἄρθρο 28 — οἱ παραγωγοί ζάχαρης καί ἰσογλυκόζης φέρουν τό βάρος *τῆς συνολικῆς χρηματοδοτήσεως* τῶν ζημιῶν ἀπό τίς ἐξαγωγές. Οἱ συνεισφορές ἐπί τῆς παραγωγῆς πού καταβάλλονται ἀπ' αὐτούς δέν συνιστοῦν, ὅπως κατά τά προηγούμενα ἔτη, ἁπλῶς μία *συμμετοχή* στό κόστος αὐτό, ἀλλά πρέπει νά καλύπτουν πλήρως τίς ζημίες, κατανεμόμενες ἐν ἀνάγκη σέ περισσότερες περιόδους ἐμπορίας.

Τό Συμβούλιο συνάγει ἐξ αὐτοῦ τό συμπέρασμα ὅτι πρόκειται γιά μέτρα παρεμβάσεως πρός σταθεροποίηση τῶν ἀγορῶν, τά ὁποῖα ἐθεσπίσθησαν δυνάμει τοῦ ἄρθρου 43 τῆς συνθήκης ΕΟΚ καί πού τό Δικαστήριο ἐνέκρινε ἤδη μέ τίς ἀποφάσεις του, καί ἐπομένως δέν χρειάζεται οἱ συνεισφορές, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν μέρος τῶν ἐν λόγω μέτρων καί ἀποβλέπουν σ' ἕνα εἰδικό σκοπό στό πλαίσιο ὀργανώσεως τῆς ἀγορᾶς ζάχαρης, νά χαρακτηρισθοῦν ὡς ἴδιοι πόροι ὑπό τήν ἔννοια τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου σύμφωνα μέ τήν ὁποία, ὅπως ὑπογράμμισε ἡ ἴδια ἡ προσφεύγουσα, δέν εἶναι ἐπιτρεπτή ἡ ὑποχρεωτική εἰδική χρησιμοποίηση.

Στήν πραγματικότητα, τό σύστημα πού ἐδημιουργήθη κατά τόν τρόπο αὐτό δύναται ἐπίσης νά λειτουργήσει πλήρως ἄν οἱ συνεισφορές θεωρηθοῦν ὡς *ἄλλα ἔσοδα* ὑπό τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 4, παράγραφος 1, τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου, τῆς 21ης Ἀπριλίου 1970, σύμφωνα μέ τήν ὁποία, ἐπειδή τά ἔσοδα αὐτά δέν περιέρχονται στόν προϋπολογισμό, ἡ ἀναφερομένη στό ἄρθρο 2, παράγραφος 2, διαδικασία δέν ἔχει ἐφαρμογή. Σχετικῶς, καί πρός στήριξη τῆς ἀποφάσεως ὅτι, ὅπως στόν γενικό προϋπολογισμό, δύνανται νά δημιουργηθοῦν ὁρισμένα συναφῆ ἔσοδα, τό Συμβούλιο δύναται νά ἐπικαλεσθεῖ τήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου πού ἀναφέρεται στήν εἰσφορά συνυπευθυνότητος, ἡ ὁποία ἐθεσπίσθη στό πλαίσιο τῆς ὀργανώσεως τῆς ἀγορᾶς στόν τομέα τοῦ γάλακτος καί τῶν γαλακτοκομικῶν προϊόντων (ὑπόθεση 138/78 [1]). Τό μόνο ἀποφασιστικό στοιχεῖο στήν ὑπόθεση ἐκείνη ἦταν ὅτι ἀφοροῦσε μέτρο σταθεροποιήσεως τῆς ἀγορᾶς πού εἶναι σύμφωνο πρός τά ἄρθρα 39 καί 40 τῆς συνθήκης ΕΟΚ καί τό ὁποῖο ἐρείδετο νομικῶς στό ἄρθρο 43. Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς Mayras ἀνέφερε σαφῶς ὅτι τό ἄρθρο 201 τῆς συνθήκης ΕΟΚ κατά κανένα τρόπο δέν ἐμποδίζει τό Συμβούλιο, στό πλαίσιο εἰδικῶν κανόνων καί εἰδικότερα στό πλαίσιο τῆς κοινῆς γεωργικῆς πολιτικῆς, νά

1 — Ἀπόφαση τῆς 21ης Φεβρουαρίου 1979 στήν ὑπόθεση 138/78 Stölting κατά Hauptzollamt Hamburg-Jonas, Slg. 1979, σ. 713.

δημιουργήσει ίδίους πόρους τῆς φύσεως αὐτῆς. Σχετικῶς, τό Συμβούλιο ἐστηρίχθη στήν ἀπόφαση ἐπί τῆς ὑποθέσεως 66/80 [1] πού ἀφοροῦσε τήν σύσταση ἐγγυήσεων ἐν σχέσει μέ τήν ὑποχρέωση ἀγορᾶς ἀποκορυφωμένου γάλακτος σέ σκόνη. Οἱ καταπίπτουσες ἐγγυήσεις ἐχρησιμοποιοῦντο πρός μείωση τῶν ἐξόδων παρεμβάσεως στό πλαίσιο τῆς ὀργανώσεως ἀγορᾶς στόν τομέα τοῦ γάλακτος καί τῶν γαλακτοκομικῶν προϊόντων. Μέ τήν ἀπόφαση ἐκρίθη ὅτι τό μέτρο ἐρείδετο στό ἄρθρο 43 τῆς συνθήκης ΕΟΚ καί ἀνεγνωρίσθη ρητῶς ὅτι τά ἐν λόγω ποσά συνιστοῦσαν ἰδίους κοινοτικούς πόρους ὑπό τήν ἔννοια τοῦ *ἄρθρου 4,* παράγραφος 1, τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς 21ης Ἀπριλίου 1970.

Ἐπιπροσθέτως, τό Συμβούλιο ἠδύνατο ἐπίσης — καί αὐτό ἐπιδρᾶ καί ἐπί τοῦ ζητήματος τοῦ ἐπαρκοῦς ἐννόμου συμφέροντος ἀσκήσεως τῆς προσφυγῆς — νά ὑποστηρίξει ὅτι, ἀκόμη καί ἄν ἡ πρόταση τῆς προσφευγούσης ἐγένετο δεκτή καί ἐλαμβάνετο ὡς δεδομένο ὅτι παρανόμως ἐδημιουργήθησαν ἴδιοι κοινοτικοί πόροι, τό ἀποτέλεσμα δέν θά ἦταν, ὑποχρεωτικά, ὅτι ἡ ἐπιβολή τῶν συνεισφορῶν ἐπί τῆς παραγωγῆς εἶναι παράνομη, καθ' ὅσον εἶναι δυνατό νά προβλεφθοῦν *ἄλλες τεχνικές προϋπολογισμοῦ* πού θά καθιστοῦσαν δυνατή τήν ἐπίτευξη τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ, χωρίς τήν συμμετοχή τῶν Κοινοτήτων στά ἔξοδα διαθέσεως τῶν ἀποθεμάτων. Ἔτσι, εἶναι νοητό, ἄν οἱ συνεισφορές ἐπί τῆς παραγωγῆς ἔπρεπε νά περιέλθουν στούς ἐθνικούς προϋπολογισμούς, ὅτι συμπληρωματικά ἔσοδα δυνάμει τοῦ ἄρθρου 4, παράγραφος 1, τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς 21ης Ἀπριλίου 1970, θά ἠδύναντο νά ἀναπληρώσουν τίς συνεισφορές ἤ εἶναι ἐπίσης νοητό ἡ Κοινότης νά ἀναλάβει προσωρινῶς, ἐπιβαρύνοντας τόν γενικό της προϋπολογισμό, τά ἔξοδα πού προκύπτουν μέχρι τῆς ἐπικυρώσεως ἀπό τά ἐθνικά κοινοβούλια.

Κατά τήν γνώμη μου, οἱ σκέψεις αὐτές δικαιολογοῦν τό συμπέρασμα ὅτι, ὅσον ἀφορᾶ τήν διάθεση στόν προϋπολογισμό τῶν συνεισφορῶν ἐπί τῆς παραγωγῆς, ἡ προσφεύγουσα δέν ἔχει ἔννομο συμφέρον πρός ἄσκηση τῆς προσφυγῆς καί, ὡς ἐκ τούτου, ἡ προσφυγή εἶναι καί γιά τόν λόγο αὐτό ἀπαράδεκτη.

1 — Ἀπόφαση τῆς 13ης Μαΐου 1981 στήν ὑπόθεση 66/80 SpA International Chemical Corporation κατά Amministrazione delle Finanze dello Stato, Συλλογή 1981, σ. 1191.

II — Ἐπί τῆς οὐσίας

Κατόπιν τοῦ ἀναμφιβόλου ἀποτελέσματος στό ὁποῖο ὁδηγεῖ ἡ ἐξέταση τοῦ ζητήματος τοῦ παραδεκτοῦ, θά περιορισθῶ ἐπικουρικῶς σέ μερικές πολύ σύντομες παρατηρήσεις ὡς πρός τό βάσιμο τῆς προσφυγῆς.

Ἡ προσφεύγουσα — ἰδίως κατά τήν προφορική διαδικασία — προσεπάθησε νά ἀποδείξει, βάσει τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1982, ὅτι οἱ συνεισφορές ἐπί τῆς παραγωγῆς ἰσογλυκόζης, καθώς καί ἐπί τῆς ζάχαρης, πρέπει νά θεωρηθοῦν ὡς ἴδιοι πόροι ὑπό τήν ἔννοια τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου καί προσπάθησε, βάσει διαφόρων σκέψεων, νά καταδείξει ὅτι τό Συμβούλιο εἶναι ἁρμόδιο νά διαθέσει κατ' αὐτόν τόν τρόπο μόνο τίς συνεισφορές ἐπί τῆς παραγωγῆς ζάχαρης καί ὄχι τίς συνεισφορές ἐπί τῆς ἰσογλυκόζης, ἐπειδή οἱ τελευταῖες, ἀπό νομική ἄποψη, δέν περιελαμβάνοντο στήν ὀργάνωση ἀγορῶν τῆς ζάχαρης κατά τόν χρόνο λήψεως τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τόν Ἀπρίλιο 1970. Κατ' ἐμέ, συγκρινομένη μέ τίς ὑποθέσεις 108 καί 110/81 ἡ παρούσα ὑπόθεση δέν ἐνεφάνισε νέα ἀποφασιστικά ἐπιχειρήματα ἤ πραγματικά περιστατικά ἐκτός τοῦ ὅτι ἡ ἰσογλυκόζη, κατόπιν τῆς θεσπίσεως τοῦ κανονισμοῦ 1785/81, τώρα περιλαμβάνεται σαφῶς στήν ὀργάνωση ἀγορᾶς στόν τομέα τῆς ζάχαρης. Ὡς ἐκ τούτου, ὅσον ἀφορᾶ τήν ὀρθή ἑρμηνεία τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς 21ης Ἀπριλίου 1970, ἀναφέρομαι στήν ἀνάλυση πού περιέχεται στίς προτάσεις μου ἐπί τῶν ὑποθέσεων αὐτῶν καί ἀναφέρω ἁπλῶς ὅτι, κατά τήν ἄποψή μου, ἡ θέσπιση συνεισφορῶν ἐπί τῆς παραγωγῆς ἰσογλυκόζης δέν συνιστᾶ παράβαση τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς 21ης Ἀπριλίου 1970, ἀκόμη κι ἄν γίνει δεκτό ὅτι τά ἔσοδα, τά ὁποῖα προέρχονται ἀπό τίς ἐν λόγω συνεισφορές, πρέπει νά

θεωρηθοῦν ὡς ἴδιοι πόροι ὑπό τήν ἔννοια τῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου.

Ἔτσι, ἀκόμη κι ἄν, ἀντιθέτως πρός τίς ἀπόψεις μου, ἡ προσφυγή γίνει δεκτή, σέ καμμία περίπτωση ὁ κανονισμός 1785/81 δέν δύναται νά ἀναγνωρισθεῖ ἄκυρος ἐν μέρει, οὔτε κατά τό μέτρο πού θεσπίζει *σύστημα συνεισφορῶν* γιά τούς παραγωγούς ἰσογλυκόζης (ἐφ' ὅσον γιά τό *σύστημα ποσοστώσεων* δέν προεβλήθησαν ἰδιαίτερα ἐπιχειρήματα).

III — Ὡς ἐκ τούτου, ἐν συμπεράσματι, προτείνω ἡ προσφυγή τῆς ἐπιχειρήσεως Roquette Frères νά ἀπορριφθεῖ ὡς ἀπαράδεκτη καί, ἐπικουρικῶς, ὡς ἀβάσιμη, ἡ δέ προσφεύγουσα νά καταδικασθεῖ στά δικαστικά ἔξοδα.